

ἴδιο πάντα.— Οἱ ἀκόλουθοι τέσσεροι, με τέτοιαις εἰκόνας, ποῦ ἤθελε στηλώσουνε κάθε μάτι σὰν ἐκεῖνα ποῦ περιγράφονται, τὸ παράπονο καὶ τὴ μανία τοῦ ἀνθρώπου, πῶς σὲ τέτοια μέρα χρα-
ρᾶς ... τοῦ ἐμελέτανε ἐκείνου τέτοια φρίκη!

Ἄλλ' ἡ μανία του δὲν παύει— Αὐτὴ προχωρεῖ ὡς τὴν ἀνά-
γκη νὰ ἐκδικηθῆ με τὴ Θεότητα

«Κόλαση; τὴν πιστεύω εἶναι τὴν αὐξάνει,

»Κι' ὅλη γλογοβολάει στὰ σωθικά μου.

»Ἀπόψε Κάποιος ποῦ ὄχι θέλει κάνει

»Μῶστει. λέ' ἀπὸ τὸ μνημα τὰ παιδιά μου.

»Χωρὶς γὰρ τὴ γρωβίλω ἐχθὲς μοῦ βάνει.

»Τὴ θυγατέρα αἰσχρὰ σὴν ἀγκαλιά μου.

»Δὲ λείπει τώρα πάρεξ κα' χαλῶση

»Τὸν ἑαυτό του, γιατί μ' ἔχει πλάσει.»

Τὸ δράμα πάλι ἐγύρισε εἰς τὴν πρώτη μορφή του, δηλ. εἰς τὰς βραχυσίαις πρότασες, ποῦ πάνε πάντα ἀξαινοντάς εἰς εὐνάμια, καὶ κλειοῦνε μέσα τους χίλιας ἄλλαις.— Τὸ μόνον μέρος τῆς ὕλης εἰς τὸ δεῦτερον στίχον δεῖχνε ὅλη τὴν ὁρμὴ τῆς φωτιᾶς.— Ὁ τρίτος τὴ λύσσα τῆς ἐκδίκησις ποῦ ὁ φόβος περιορίζει εὐ φαρμάκι μόνον τοῦ Κάποιος κ.τ.λ. Τὸ τρίτον δίστιχο μία νέαν εἰκόνα Θεῖας Δίκης (σὰν ἤχο ποῦ ἔλειπε γιὰ νᾶναι τέλεια ἄρμονία!)— Τὸ τέταρτον τὴ φρίκη τοῦ ἑαυτοῦ του σὸν πταῖση, ὡς ποῦ ἤμπορει νὰ πάη νοῦς ἀνθρώπινος.—

Καὶ τώρα πλιὸ . . . τ' ἀστροπελέκι ἐτοιμάσθηκε, οὔτε μένε, παρὰ νὰ φύγη.

Σηκώρεται καὶ πέρνει τὴν πεδιάδα,

Σχίξει κάμπους, καὶ δάση, ὄρη, λαγκάδια.

Στὰ μάτια του εἶναι μαύρη ἢ πρασινάδα,

Τὰ νερὰ καὶ τὰ δέντρα εἶναι μαυράδια.

Χόνεεται με μεγάλη ὀρλιωράδα,

Καὶ γέρον ὡς ἦναι, ὅτι θωρεῖ, σκοτάδια.

